

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **F. F.**, nar. ..., bytem D... 164, P., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2015, č. j. KUJI 63509/2015, sp. zn. OOSČ 737/2015 OOSC/246/PK,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Havlíčkův Brod, odbor dopravy (dále i jen „správní orgán“), vydal dne 1. 7. 2015 pod zn. DOP/5104/2014-24 rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit žalobce tím, že dne 16. 10. 2014, v 11:22 hod., jako řidič vozidla tov. zn. Volkswagen, reg. zn. ..., v ulici Mírová, v obci (dále i „města“) Havlíčkův Brod, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 14 km/hod. Za tento přestupek mu správní orgán uložil podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1.500,-- Kč a zároveň i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím ze dne 22. 9. 2015, č. j. KUJI 63509/2015, sp. zn. OOSČ 737/2015 OOSC/246/PK,

tak, že je v části jeho výroku změnil, a to vypuštěním nepřipadného odkazu na ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), zřejmě to pozůstatku z předchozího příkazu o uložení pokuty při kopírování z něho (viz jeho třetí odstavce na první stránce rozhodnutí), v ostatním je potvrdil. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včas žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal, že žalovaný potvrdil (fakticky tomu tak bylo) prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu (viz druhý žalobní bod), jehož výrok je nepřezkoumatelný z důvodu neupřesnění místa spáchání přestupku, konkrétně v důsledku neuvedení směru jízdy měřeného vozidla žalobce. Tím měl zatížit žalované rozhodnutí vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, zvláště když směr jízdy byl v tomto případě pro rozhodnutí podstatný.

V prvoinstančním správním rozhodnutí bylo místo spáchání přestupku specifikováno tak, že se překročení maximální povolené rychlosti žalobce dopustil na ulici Mírová, v obci Havlíčkův Brod, přičemž vozidlo bylo změřeno ve vzdálenosti 137 m od křižovatky ulic Mírová a Zborovská a měřicí zařízení bylo umístěno naproti domu č. p. 3530. Na první pohled se sice může jevit taková konkretizace místa spáchání přestupku jako dostačující. Z výroku rozhodnutí ani z jeho odůvodnění však nelze určit, kterým směrem mělo vozidlo žalobce po ulici Mírová jet (zda směrem z centra obce Havlíčkův Brod či směrem opačným, do centra obce).

Zjištění směru jízdy vozidla je přitom důležité, neboť ve vzdálenosti 137 m od místa, kde měli policisté údajně své stanoviště, ve směru jízdy k centru obce, je zatáčka, viz mapa ulice Mírová, připojená k žalobě. Pokud tedy policisté měřili vozidlo právě v tomto směru, pak údaj o vzdálenosti měření (137 m) neodpovídal realitě a naznačoval nesprávnou funkčnost ověřeného rychloměru.

K přesnému stanovení místa spáchání přestupku se zmocněnec žalobce vyjádřil již během řízení, když ve vyjádření podaném dne 2. 3. 2015 upozornil správní orgán na nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku, neboť v předvolání k ústnímu jednání bylo jako místo jeho spáchání uvedeno „ulice Mírová v obci Havlíčkův Brod (kraj Vysočina)“. Správní orgán sice poté místo spáchání přestupku více konkretizoval, avšak ne zcela dostatečně.

Dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby jednání, za které je obviněný sankcionován, nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Proto je nutné, aby byly údaje, které charakterizují skutek, dostatečně konkretizované.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publikovaném pod č. 1546/208 Sb. NSS a dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že v „rozhodnutí trestního charakteru je nezbytné postavit najisto,

za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným". Žalobce je však přesvědčen o tom, že v tomto případě je výrok rozhodnutí formálně nesprávný, neboť neuvádí směr jízdy vozidla, přičemž se tímto správní orgán ani žalovaný v řízení vůbec nezabývali. Dále je výrok neurčitý z důvodu, že se dle něj měl žalobce přestupku dopustit ve vzdálenosti 137 m od konkrétního místa, avšak není zřejmé, v jakém směru od tohoto místa, tudíž se přestupek mohl stát v okruhu 274 m.

Žalobce dále napadl legalitu získání důkazu o naměřené rychlosti, když podle něho nebylo městskou policií měřeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Podle něho totiž může obecní policie měření rychlosti vykonávat pouze na místech určených Policií České republiky. Zda bylo měřeno v souladu s tímto ustanovením nelze ani přezkoumat, neboť není zřejmé, kde se vozidlo žalobce nacházelo. V řízení o přestupku nebylo prokázáno, že by policisté určili strážníkům k měření jakýkoli úsek ulice Mírová v Havlíčkově Brodě. Nelze tak učinit závěr o provedení měření v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný tak neprokázali legalitu provedení měření, přesto žalobce uznali vinným ze spáchání přestupku. Důkaz ohledně měření rychlosti byl tedy získán nezákonně a jako takový je nepřipustný.

V souvislosti s tím žalobce namítal zásah do svých ústavních práv, neboť tím, že mu nebylo známo, kde měl údajný přestupek spáchat, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, konkrétně porušením ustanovení čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. V řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu je přitom pro obviněného velice podstatné určení směru jízdy vozidla, neboť až na základě jeho určení může obviněný z přestupku připravovat argumenty a podklady pro svoji obhajobu, případně se seznámit s místem spáchání přestupku, prostředím, dopravním značením, povahou komunikace, krajinnými prvky apod. Místo spáchání přestupku správní orgán prvního stupně sice blíže upřesnil, ale až ve výroku rozhodnutí, přičemž ani žalovaný se místem spáchání přestupku nezabýval a toto místo blíže nespecifikoval.

Žalobce pokračoval, že nelze vyloučit, že vozidlo bylo měřeno mimo obec či v těsné blízkosti konce obce. Pokud by tomu tak bylo, nemuselo by se jednat o přestupek. Správní orgán prvního stupně se však s tímto argumentem nevypořádal, neboť neobjasnil, kde se mělo vozidlo žalobce nacházet, zda v obci, v blízkosti konce obce, či mimo obec. Správní orgán žádnými důkazními prostředky nevyvrátil tvrzení žalobce, dle kterého bylo měřeno na samé hranici obce, ani dostatečně nezjistil skutkový stav ohledně místa skutečného měření. Ve výroku rozhodnutí je sice specifikováno místo, kde byl ustaven rychloměr, avšak nikoli místo, kde se při měření nacházelo měřené vozidlo, přičemž právě poloha měřeného vozidla je místem spáchání přestupku. Místo pak nelze ani dovodit, neboť z rozhodnutí vyplývá pouze to, že místo spáchání přestupku bylo vzdáleno 137 m od křižovatky ulic Mírová a Zborovská, avšak není zřejmé, na kterou stranu. Pokud by se vozidlo nacházelo 137 m směrem do centra obce, bylo by možné učinit jednoznačný závěr, že bylo měřeno v obci, v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h, pokud by však bylo měřeno ve vzdálenosti 137 m od křižovatky ulice Mírová a Zborovská ve směru z centra obce, pak by se měřené vozidlo nacházelo na samém okraji obce, pravděpodobně mimo obec.

Ve správním spisu není ani žádný podklad, jenž by prokazoval, že se protiprávního jednání dopustil právě žalobce. Chybí v něm úřední záznam, který se obvykle vypisuje na místě zastavení vozidla a do kterého hlídkující policisté uvádí osobu řidiče podezřelého z přestupku a čísla dokladů, na základě kterých byl tento ztotožněn. Ztotožnění osoby řidiče je přitom jedním ze stěžejních úkonů, které mají zasahující policisté po zastavení vozidla provést, aby bylo zřejmé, kdo se protiprávního jednání dopustil a kdo má být za spáchání přestupku stíhán. Ani z výslechu svědků není zřejmé, na základě jakých dokladů byl řidič ztotožněn. Svědek T. ke ztotožnění řidiče uvedl, že jeho totožnost byla zjištěna z předložených dokladů a že se ve vozidle nacházela jedna osoba, která je zachycena na fotodokumentaci. Neuvedl však, zda se jednalo o muže nebo ženu, přičemž z fotografií z místa kontroly je možné identifikovat pouze osobu ženy. Ani svědek K. ve své výpovědi neuvedl, zda kontrolovaným řidičem byl muž nebo žena. Žádný ze svědků pak netvrdil, za pomoci jakých dokladů totožnosti byl řidič vozidla ztotožněn.

Na základě těchto podkladů ale nelze dospět k závěru, že řidičem měl být právě žalobce. Fotografie z místa kontroly, obsažená ve spisu, hodnocená ve vzájemné souvislosti s výpověďmi svědků, nasvědčuje tomu, že vozidlo řídila žena, jejíž obličej je zřetelně zachycený na fotografii. Žalobce přirozeně neměl zájem tuto skutečnost správnímu orgánu sdělovat, neboť neměl zájem, aby před promlčením přestupku správní orgán obvinil skutečnou řidičku motorového vozidla, kterou pokládá za osobu sobě blízkou. Popírá však, že by vozidlo předmětný den řídil vozidlo on, neboť byl v předmětnou dobu na Slovensku. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhuje provést dokazování listinnými důkazy, jejichž originály soudu předloží při jednání.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval, aby bylo zrušeno jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu, jež mu předcházelo.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 5. 2. 2016. Uvedl v něm, že v rozhodnutí správního orgánu je místo spáchání přestupku vymezeno formulací „v ulici Mírová v obci Havlíčkův Brod (vozidlo změřeno ve vzdálenosti 137 m od křižovatky ulic Mírová a Zborovská, měřicí zařízení umístěno naproti domu čp. 3530), kraj Vysočina“. V podání žalobce, nazvaném „Doplnění odvolání“, doručeném správnímu orgánu dne 11. 8. 2015, je v jeho třetím odstavci textu uvedeno, že s námitkou ohledně konkretizace místa spáchání a místa, odkud měřila policejní hlídka, se správní orgán vypořádal a tyto informace dostatečně zajistil. Přestože ve výroku rozhodnutí správního orgánu nebyl uveden směr jízdy vozidla řízeného žalobcem, žalovaný přihlédl k vyjádření žalobce uvedenému v odvolání, ze kterého vyplývá informace, že žalobce byl s místem spáchání přestupku v rámci řízení před správním orgánem dostatečně obeznámen a neshledával důvod místem spáchání přestupku se více zabývat. Smysl určení místa spáchání přestupku byl naplněn, neboť pro žalobce projednávaný skutek nemohl být zaměnitelný se skutkem jiným. Žádné jiné vyjádření ze strany žalobce, týkající se místa spáchání přestupku, v odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu uvedeno nebylo. Žalobní námitku, že bylo ze strany správních orgánů porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces, a to v důsledku

neuvedení směru jízdy jím řízeného vozidla ve výroku rozhodnutí správního orgánu, má žalovaný za nedůvodnou.

Žalovaný považuje zjištění, že k přestupku došlo v obci Havlíčkův Brod, v ulici Mírová, v blízkosti domu č. p. 3530, za dostatečné a vyhovující zákonnému požadavku na určení místa spáchání přestupku tak, aby projednávaný skutek nemohl být zaměněn se skutkem jiným a byl tak vyloučen dvojí postih za totéž jednání. Přestupek byl vymezen také časově, což míru jeho zaměnitelnosti s jiným jednáním vylučuje.

K dalším žalobním tvrzením uvedeným v žalobě a vztahujícím se k místu spáchání přestupku žalovaný uvedl, že dle pořízené fotodokumentace jelo vozidlo žalobce k místu měření ve směru z centra obce Havlíčkův Brod k jeho okraji, který je od místa měření vzdálen minimálně půl kilometru. V žádném případě nemohlo být vozidlo obviněného změřeno mimo území obce. Žalovanému je dále známo, že městská policie na daném místě kontroluje dodržování nejvyšší dovolené rychlosti již řadu let. I když by bylo vhodné, aby součástí spisového materiálu bylo vyjádření Policie ČR k měření rychlosti motorových vozidel městskou policií, v nedoložení tohoto dokumentu neshledává vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí přezkoumávaného v odvolacím řízení.

Co se týká žalobní námitky ohledně ztotožnění osoby řidiče, v protokolu městské policie o dopravním přestupku jsou uvedeny náležitosti týkající se osoby řidiče, včetně informace, že tento byl ztotožněn po zastavení vozidla. Ze svědecké výpovědi podané dne 9. 6. 2015 vyplývá, že totožnost řidiče byla zjištěna po předložení jeho dokladů. Krom žalobce se ve vozidle nacházela ještě jedna osoba, která je zachycena na fotodokumentaci. Obsah svědecké výpovědi považuje žalovaný za zcela srozumitelný a souladný s ostatními dokumenty založenými ve spise. Pochybnost o osobě řidiče v rámci řízení před správními orgány v související přestupkové věci nevystala.

Žalovaný je přesvědčen, že přestupkové řízení ve věci žalobce v obou stupních proběhlo v souladu s právními předpisy. Navrhoval zamítnutí žaloby.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu ve dvou jednáních, poprvé dne 26. ledna 2017. Žalovaný se z účasti na něm předem omluvil s tím, že souhlasil s projednáním žaloby bez jeho účasti. Žalobce, respektive jeho zástupce, se v úvodu jednání odkázal na obsah žaloby s tím, že nebylo náležitým způsobem specifikováno místo spáchání údajného přestupku, v důsledku čehož se nemohl náležitě hájit. Přitom daným místem v ten den projel 2x případně 3x, a to v opačných směrech.

Poté krajský soud uvedl podstatné okolnosti dané věci. Mimo jiné konstatoval, že si vzhledem k osmému bodu žaloby, podle něhož měření nebylo provedeno v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, vyžádal u Městské policie Havlíčkův Brod doklady, opravňující ji v daném místě měřit rychlost vozidel. Obdržel je do datové schránky dne 25. 1. 2017.

Na to krajský soud přistoupil k provedení důkazu ohledně dodržení § 79a zákona o silničním provozu. Konstatoval obsah žádosti Městské policie Havlíčkův Brod ze dne 6. 2. 2014 o vyjádření k měření rychlosti motorových vozidel Městskou policií Havlíčkův Brod, adresované Dopravnímu inspektorátu policie ČR v Havlíčkově Brodě, jakož i vyjádření tázaného policejního orgánu ze dne 11. 2. 2014 k ní. Policie ČR, dopravní inspektorát Havlíčkův Brod, v něm vyjádřil souhlas s měřením rychlosti vozidel strážníky Městské policie Havlíčkův Brod v intravilánu města Havlíčkův Brod.

Obě listiny si zástupce žalobce prohlédl a k provedenému důkazu uvedl následující (dále je uvedena doslovná citace přednesu zástupce žalobce):

„K vyjádření Policie ČR ze dne 11. 2. 2014, k vymezení možnosti měřit obecní policií rychlost, se žalobce vyjadřuje tak, že je příliš obecné, málo konkrétní, neboť je určeno v podstatě na celé město Havlíčkův Brod, což nelze. A dále se vyjadřuje tak, že tzv. souhlas s místem měření podepsal nesprávně vedoucí oddělení, není vůbec zřejmé jakého oddělení, ale z hlavičky souhlasu lze usoudit, že toto oddělení spadá pod Dopravní inspektorát, územní odbor Havlíčkův Brod, Krajské ředitelství Policie kraje Vysočina. Tento souhlas nebyl vydán dostatečně oprávněnou úřední osobou pro takový souhlas, neboť touto osobou nemůže být vedoucí jednoho z mnoha oddělení Dopravního inspektorátu a na základě své právní praxe právní zástupce usuzuje, resp. tvrdí, že veškeré dokumenty KŘPKV určených směrem navenek, tedy i pro město Havlíčkův Brod, jehož orgánem je Městská policie Havlíčkův Brod, musí podepsat ředitel KŘPKV. Což vyplývá nepochybně z interních směrnic a spisového řádu určených pro KŘPKV, event. by žalobce ještě unesl, pokud by tzv. souhlas podepsal vedoucí Dopravního inspektorátu a navrhuje tedy dokazování k této skutečnosti, a z důvodu zjištění řádných oprávnění, svědeckou výpověď vedoucího oddělení Mgr. D. H., aby soudu vyložil, zda-li byl oprávněn a na základě čeho takovýto souhlas dát, případně, aby soud si vyžádal písemné vyjádření k této otázce KŘPKV a následně toto vyjádření bylo provedeno jako důkaz, neboť zejména Policie ČR musí dodržovat při své činnosti právní řád a vnitřní předpisy.“

Návrhu na provedení tohoto důkazu krajský soud bezprostředně poté nevyhověl, neboť jej měl za nadbytečný. Jednak neměl pro závěr o vině žalobce (na jeho překročení nejvyšší povolené rychlosti) žádný vliv a krom toho byla pro činnost Městské policie Havlíčkův Brod rozhodující ta skutečnost, že souhlas od Policie České republiky k měření měla, bez ohledu na to, zda bylo vydáno k tomu oprávněným subjektem (složkou), či nikoliv.

Na rozdíl od žalobce je navíc krajský soud přesvědčen o tom, že vedoucí Dopravního inspektorátu, územního odboru Havlíčkův Brod, Krajského ředitelství Policie kraje Vysočina, npor. Mgr. D. H., měl kompetenci k vydání zmíněného souhlasného stanoviska, odvozující se od závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 4. prosince 2009, č. 160 (který je dostupný i na www.seznam.cz), kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (viz jeho článek 1, podle něhož tento závazný pokyn upravuje postup příslušníků Policie České republiky při plnění úkolů vyplývajících z právních předpisů, při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, při kontrole dodržování podmínek provozování silniční dopravy a dodržování zákazu požívání alkoholických nápojů a jiných návykových látek, šetření dopravních nehod a činnosti úseku dopravního inženýrství, článek 32 odst. 1, podle něhož dopravní inspektorát územního odboru krajského ředitelství policie je místně příslušný v obvodě

působnosti územního odboru krajského ředitelství policie, článek 51 odst. 1 a 2 písm. a), podle nichž dopravně inženýrský úsek služby dopravní policie plní úkoly policie vyplývající z výkonu státní správy a prevence v oblasti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a specializované pracoviště ve vztahu k činnostem vyplývajícím z právního předpisu vystupuje jako odborný orgán policie nebo jako dotčený orgán ve věcech majících vztah k bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, např. při řešení sítě pozemních komunikací, provozu na pozemních komunikacích, připojování a dopravní obsluhy objektů a řízení provozu na pozemních komunikacích a článek 52 odst. 1 písm. a), podle něhož jsou specializovaná pracoviště zřízena u organizačních článků zřízených v rámci krajských ředitelství policie).

Dále krajský soud přistoupil ke zjištění místa spáchání přestupku, a to s ohledem na žalobní tvrzení, podle něhož „pokud tedy policisté měřili vozidlo právě v tomto směru, pak údaj o vzdálenosti měření (137m) neodpovídal realitě a naznačoval nesprávnou funkčnost ověřeného rychloměru.“

Ještě předtím však zástupce žalobce k věci uvedl následující:

„Z pohledu právního zástupce se jeví málo pravděpodobné, že by radar dokázal zachytit motorové vozidlo jedoucí při pravé straně vozovky a zároveň ještě podchytit prostor vedle vozidla přes celou komunikaci, kde není vidět zástavba a jedná se o prostor se stromy, který nezahrnuje zástavbu.“ (K tomu byl zástupci žalobce ukázán na internetu ze stránek www.mapy.cz letecký pohled na dané území, z něhož je zřejmé, že souvislá zástavba na výjezdu směrem od centra je pouze po levé straně ulice Mírová z pohledu řidiče jedoucího od centra směrem k umístěnému radaru a dále a že v prostoru autobusové zastávky, za kterou byla rychlost vozidla měřena, z pohledu umístěného radaru před ní (o tom ještě dále), jsou vzrostlé stromy a zeleň.).

Na základě dokazování místa skutku, vlastně až v řízení před soudem, po právní moci napadených rozhodnutí, žalobce rozšiřuje obhajobu a své tvrzení zpochybňující řádné měření rychlosti tím, že k měření rychlosti došlo v zatáčce, v místě, kde je silnice zakřivená a je tedy nutné vést dokazování k tomu, zda bylo měřeno správně, nebo nikoliv, neboť u užitého měřicího zařízení platí, že jím nemá být měřeno v zatáčce o určitém poloměru, který podle všeho zatáčka povolený poloměr přesahovala, jak je z pohledu právního zástupce žalobce při dokazování prostřednictvím - mapy - místa deliktu. Dodává, že vlastně dosud neví, kde přesně k deliktu došlo.“

Poté bylo přistoupeno k dokazování ohledně místa spáchání přestupku, kdy byl srovnáván výstup z měřicího zařízení (jím pořízená fotografie vozidla) a žalobní tvrzení žalobce, a to na pozadí situace v místě vyplývající z internetové aplikace www.mapy.cz. Bylo konstatováno, že pokud by byla měřena rychlost vozidla příjezdu do centra Havlíčkova Brodu, jak naznačoval žalobce, pak by místo spáchání přestupku, vzdálené od měřicího zařízení 137 m, nebylo před zatáčkou, na níž je vozidlo vyfotografováno, nýbrž až někde v zatáčce předcházející, která je levotočivá, z pohledu řidiče příjezdu do centra obce, na rozdíl od zatáčky pravotočivé, před níž je právě zachyceno vozidlo přestupce Městskou policií Havlíčkův Brod. Tento rozpor nebylo možno v danou chvíli vysvětlit, když se žalovaný k jednání nedostavil. Zástupce žalobce k tomu uvedl toto:

„Žalobce navrhuje, aby rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu II. stupně k došetření za účelem zjištění skutkového stavu. Stručně řečeno k objasnění, co se stalo a jaké jsou k tomu důkazy. Případně, že tzv. překročení rychlosti, které je zadokumentováno fotografií měřeného vozidla s údajem o překročení rychlosti, neodpovídá výrokové části odsuzujícího rozhodnutí z hlediska vzdálenosti. A proto navrhujeme žalobě vyhovět již na tomto jednání, případně žalobce navrhuje, aby soud jednání odročil a stanovil nový termín jednání cca za 3 týdny až měsíc od dnešního data, neboť by žalobce předložil odborné vyjádření resp. přímo znalecký posudek, zda bylo měřeno řádně, protože v tuto chvíli se jeví, že měření samo o sobě je sporné, je vysoká pravděpodobnost, že bylo měřeno v zatáčce a obdobně by se znalecký posudek zaměřil k tomu, zda fotografie přestupku odpovídá údajům ve správním spise, neboť žalobci se jeví, že tomu tak není a žalobce zastává názor, že nijak nepochybil při sepsu žaloby, neboť ve lhůtě pro podání žaloby nevěděl, kde mělo dojít k měření a kde mělo dojít k deliktu, což se dozvěděl až nyní na základě provedeného dokazování ze strany soudu. V každém případě rozhodnutí a důkazy ve věci jsou vnitřně rozporné, ačkoliv musí být pro rozhodnutí přesné.“

Za účelem provedení dalšího dokazování bylo jednání odročeno na neurčito. Nařízeno bylo znovu na den 30. 5. 2017, přičemž účastníci řízení, resp. jejich zástupci, k němu byli řádně obesláni. Žalovaný se z účasti na něm předem omluvil s tím, že souhlasí s projednáním věci bez své přítomnosti, žalobce, respektive jeho zástupce, se k jednání bez omluvy nedostavil. Jeho neúčast nebránila projednání a skončení věci (viz § 49 odst. 3 s.ř.s.), proto bylo pokračováno v přezkumném řízení.

Krajský soud konstatoval, že jednání konané dne 26. 1. 2017 bylo odročeno za účelem doplnění dokazování ohledně místa spáchání daného přestupku. Nebylo je totiž možno, s ohledem na žalobní námítky, v tu chvíli s naprostou jistotou osvědčit. A to v důsledku toho, že žalobce připojil k žalobě přílohu č. 6 (viz. č.l. 13 soudního spisu), podle které byl měřen na příjezdu do centra města a možná tak i mimo území s maximální povolenou rychlostí 50 km/hod., jak tvrdil. Důkazní řízení provedené při jednání dne 26. 1. 2017 bylo dle mínění krajského soudu ještě doplnit, a proto bylo jednání právě z tohoto důvodu odročeno na neurčito.

Protokol z jednání ze dne 26. 1. 2017 byl zaslán žalovanému dne 10. 2. 2017 k vyjádření. Žalovaný na něj reagoval podáním ze dne 6. 3. 2017, v němž se k místu měření vozidla vyjádřil. Krajský soud jeho obsah při jednání dne 30. 5. 2017 konstatoval s tím, že jinak je zástupci žalobce znám, neboť mu bylo zasláno předem spolu s nařízením tohoto jednání.

Krajský soud porovnal vyjádření žalovaného s protokolem o dopravním přestupku a shledal, že jde o plně souladné dokumenty. Vozidlo žalobce bylo změřeno v ulici Mírova, na výjezdu od centra města Havlíčkův Brod, v prostoru za koncem její velmi mírné pravotočivé zatáčky a již rovného úseku uvedené komunikace a po minutí autobusové zastávky MHD na protější straně, oproti pruhu komunikace, v němž měřené vozidlo jelo. Popsanému stavu odpovídá i situace, jak je zavedena na internetových stránkách www.mapy.cz, a to nejen pokud jde o vyznačení autobusové zastávky, ale i pokud jde o vzdálenost 137 m, na kterou bylo vozidlo měřeno.

Byl konstatován rovněž obsah podání ze dne 26. 4. 2017, v němž se žalovaný vyjádřil k oprávněnosti vedoucího oddělení dopravního inspektorátu k vydání

souhlasu s návrhem úseků na měření rychlosti vozidel strážníky městské policie v Havlíčkově Brodu, o čemž ovšem nemá Krajský soud sebemenší pochybnost.

Zástupce žalobce se jednání bez omluvy nezúčastnil ani k němu nepředložil při jednání dne 26. 1. 2017 avízované odborné vyjádření, respektive přímo znalecký posudek, ohledně otázek, zda bylo měřeno řádně.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Podle obsahu správního spisu byla žalobci dne 16. 10. 2014, v 11:22 hodin, jako řidiči motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky ..., v ulici Mírová, v Havlíčkově Brodě, kde je dovolená rychlost jízdy 50 km/hod., naměřena hlídkou Městské policie Havlíčkův Brod rychlost jízdy, po odečtení možné odchylky, ve výši 64 km/hod. Po zastavení vozidla byla strážníkem M. T. zjištěna totožnost řidiče, přičemž v něm byl identifikován žalobce. Přestupek nebylo možno vyřešit na místě, neboť řidič požádal o řešení přestupku ve správním řízení. Vzhledem k tomu byla věc postoupena k projednání a rozhodnutí k tomu příslušnému správnímu orgánu – odboru dopravy Městského úřadu Havlíčkův Brod, a to spolu s protokolem o dopravním přestupku, na němž je shora uvedené vozidlo zachyceno v okamžiku spáchání přestupku, včetně dvou jeho fotografií po zastavení vozidla a s ověřovacím listem příslušného silničního měřiče.

Proti příkazu správního orgánu o uložení pokuty ze dne 7. 1. 2015, zn. DOP/5104/2014-7, podal žalobce, a to již v zastoupení zmocněncem Ing. J. J., odpor. Proto podáním ze dne 10. 2. 2015, zn. DOP/5104/2014-11, vyrozuměl správní orgán zmocněnce žalobce o pokračování řízení o přestupku a nařídil k jeho projednání dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona na den 2. 3. 2015, v 9:00 hodin, ústní jednání. Zmocněnec převzal tuto obsílku dne 17. 2. 2015, tedy obdržel předvolání k nařízenému jednání 14 kalendářních dní předem, teprve až v den jeho konání se však z účasti na něm písemně omluvil s tím, že je od 1. 3. 2015 do 5. 3. 2015 na ozdravném pobytu v Rakousku. Zároveň požádal o přeložení jednání na jiný termín, v čemž mu bylo vyhověno. Nové ústní jednání bylo nařízeno na den 25. 3. 2015. Z jednání byl pořízen protokol, v němž zmocněnec žalobce nepopíral autentičnost oznámení o přestupku založeného na č. l. 1 a 2 správního spisu, respektive to, že byl obviněn z přestupku uvedeného dne a v daném místě zastaven a kontrolován strážníky Městské policie Havlíčkův Brod, a to jako řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky ... Výhrady neměl ani proti ověřovacímu listu použitého silničního radarového rychloměru. Brojil však proti výši naměřené rychlosti.

Další jednání, a to za účelem provedení výsledků zasahujících strážníků, nařídil správní orgán na den 9. 6. 2015. Zmocněnec žalobce byl o něm uvědomen dne 22. 5. 2015, tedy s více jak dvoutýdenním předstihem. Přesto až dne 9. 6. 2015, tedy v den konání jednání, se telefonicky spojil s úřední osobou vyřizující danou věc s tím, že se (podle úředního záznamu) „dnes nedostaví k ústnímu jednání („nestíhá“) a netrvá na své účasti při tomto jednání.“ Požadoval však připravit kopie listin z tohoto jednání, pro které se měl ještě odpoledne téhož dne v 15 hodin zastavit. K tomu došlo ale až dne 24. 6. 2015, přičemž ještě předtím, podáním správního orgánu ze dne 11. 6. 2015, mu byla dána podle § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se

k podkladům rozhodnutí. Této možnosti zmocněnec žalobce nevyužil. Správní orgán rozhodl ve věci dne 1. 7. 2015 pod zn. DOP/5104/2014-24 s tím, že žalobce spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu a potrestal jej za to pokutou. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím.

Žalobce předně namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu spočívajícího v neupřesnění místa spáchání přestupku, a to konkrétně v neuvedení směru jízdy měřeného motorového vozidla. Krajský soud věnoval této otázce značnou pozornost, když se jí správní orgán nezabýval (zřejmě ji měl za naprosto jasnou a nezpochybnitelnou, vzhledem ke všem okolnostem případu) a žalobce mu k tomu navíc předestřel snímek daného území s vyznačením trasy, kde mělo dojít k měření rychlosti jeho vozidla. Výsledky dokazování však prokázaly, že tento snímek je zcela nepřipadný. Podle něho by totiž byla rychlost vozidla měřena měřicím zařízením umístěným naproti domu č. p. 3530 na příjezdu žalobce do města Havlíčkův Brod, kdežto jeho rychlost byla měřena naopak ve směru z města a z pohledu umístění měřicího zařízení ve směru k centru města, nikoliv opačně, jak bude rozvedeno dále.

O umístění měřicího zařízení nebylo mezi účastníky sporu, nehledě na to, že je tento radar zachycen i přímo v akci na druhé fotografii „Protokolu o dopravném prostředku“ (viz č. I. 2 správního spisu), když policista na ní ej cílí směrem k městu, tedy směrem, odkud přijel také žalobce, jak vyplývá z dalšího. To samo o sobě samozřejmě nemusí ještě nic znamenat, nicméně i to je indicií pro danou věc ve spojitosti s jejími dalšími okolnostmi.

Především je třeba zdůraznit, že pokud by bylo žalobcovo vozidlo měřeno na příjezdu do centra města na vzdálenost 137 m od umístěného měřicího zařízení, tak že by se toto vozidlo nacházelo před vjezdem do levotočivé zatáčky, přecházející plynule do pravotočivé zatáčky, přičemž po jejím projetí by ještě mezi ním a měřicím zařízením byla vzdálenost cca 32 m. Vozidlo žalobce proto nemohlo být měřeno na této následné rovince po projetí pravotočivé zatáčky z pohledu řidiče, protože bylo měřeno na vzdálenost uvedených 137 m. Nemohlo se tak jednat o měření tímto směrem, neboť v tom případě by musela být popsána scenérie komunikace na fotografii vidět, což není.

Z podkladů rozhodnutí naopak jednoznačně vyplývá, že rychlost vozidla žalobce byla měřena ve směru jeho výjezdu od centra Havlíčkova Brodu, a to měřicím zařízením umístěným bezprostředně za křižovatkou ulic Mírová a Zborovská, mířeným směrem k centru Havlíčkova Brodu na vzdálenost 137 m, jak je zřejmé z fotodokumentace pořízené při měření. A to je také to místo spáchání přestupku. O tom, že bylo vozidlo měřeno právě tam, svědčí ostatně i v daném místě umístěná autobusová zastávka, která se nachází na fotografii za měřeným vozidlem ve vzdálenosti od měřicího zařízení cca 200 m. Měřené vozidlo přitom nebylo v zatáčce, jak zástupce žalobce uváděl, bylo před ní, o čemž svědčí právě i umístění zmíněné autobusové zastávky. Dozval-li pak žalobce z pořízeného snímku v Protokolu o dopravním přestupku závěr, že vozidlo bylo v zatáčce, podlehl všeobecně známému optickému klamu způsobenému objektivem a jeho „zoomováním“ (tzv. soudkování).

Krajský soud proto vylučuje, že by byla měřena rychlost žalobcova vozidla na příjezdu k centru Havlíčkova Brodu. Krom toho je i z přílohy předložené žalobcem (snímek uspořádání pozemních komunikací v místě s vyznačením měřené trasy – viz č. I. 13 soudního spisu) zřejmé, že by v tom případě musel paprsek radaru zacílit na vozidlo žalobce nikoliv nad pozemkem pozemní komunikace, nýbrž přes pozemek mimo ní, pozemek s překážkami, zejména nepochybně s oploceními kolem rodinných domů a zelení, přičemž by nemohl být dodržen ani měřicí úhel. V tomto opačném směru je pak nejbližší autobusová zastávka od křižovatky ulic Mírová a Zborovská vzdálena cca 400 m, takže nemohlo dojít k záměně. Všechny podklady rozhodnutí tak tvoří řetězec důkazů, do něhož zapadá jak místo spáchání přestupku, tak vina žalobce.

Žalobcovy námitky typu, že vlastně ani nevěděl, za který přestupek byl potrestán, kde k němu mělo dojít, takže se nemohl ani řádně bránit, má krajský soud za účelové. Žalobce přeci musel vědět, kde a kdy byl při řízení motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky ..., hlídkou městské policie zastaven, ze kterého směru přitom jel, a to bez ohledu na to, kolikrát v ten den místem projížděl (až při jednání krajského soudu dne 26. 1. 2017 zástupce žalobce uvedl, že žalobce projel daným místem v ten den 2x až 3x). I přes absenci zmínky směru jeho jízdy ve výroku rozhodnutí správního orgánu je krajský soud přesvědčen o tom, že místo spáchání přestupku bylo označeno dostatečně přesně a že mu odpovídá i obsah správního spisu. Ostatně uvedení či neuvedení směru jízdy nemohlo nic změnit na skutečnosti, že k danému přestupku skutečně došlo. Výrok rozhodnutí správního orgánu je tak podle krajského soudu přes uvedenou námitku v souladu s § 77 přestupkového zákona, když je z něho zřejmý popis skutku, označeno místo spáchání přestupku (137 m od křižovatky ulic Mírová a Zborovská, samozřejmě směrem do centra) a čas jeho spáchání. Tyto skutečnosti má krajský soud pro daný případ za naprosto dostačující k identifikaci místa a času spáchání přestupku. Krom toho měl žalobce k dispozici správní spis, takže měl-li v tomto směru nějaké nejasnosti, mohl je nahlédnutím do něho rozptýlit. O to ale zřejmě neměl skutečný zájem, když se jeho zástupce nedostavil ani k jednání krajského soudu dne 30. 5. 2017, při němž bylo pokračováno v dokazování právě v tomto směru. Co mělo být jeho předmětem, přitom dopředu věděl, přičemž se k důkazním prostředkům, které byly za tím účelem opatřeny a jemu předem zaslány, ani nevyjádřil, nijak je nerozporoval. Za nepřipadný má krajský soud i odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, podle něhož v „rozhodnutí trestního charakteru je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Výrok rozhodnutí správního orgánu, které bylo v podstatě potvrzeno žalovaným rozhodnutím, tyto náležitosti (popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání) obsahuje.

Lze jistě diskutovat o míře obšírnosti odůvodnění těchto požadavků, což ovšem na závěr, že se žalobce daného přestupku dopustil, nemůže mít žádný vliv. Ostatně sám žalobce mluví v tomto směru o formální, nikoliv věcné nesprávnosti (viz bod sedmý žaloby). V bodu devátém žaloby, v jeho poslední větě, žalobce zase uvedl, že „Místo spáchání přestupku správní orgán prvního stupně sice blíže upřesnil, ale až ve výroku rozhodnutí, přičemž ani žalovaný se místem spáchání přestupku nezabýval a toto místo blíže nespecifikoval.“ Žalobce si tak vlastně protiřečí.

Jeho žalobní námitky jsou pak založeny z velké míry na obecnosti a smyšlenkách. V bodu patnáctém žaloby např. uvádí (popírá), že „vozidlo předmětný den řídil on, neboť byl v předmětnou dobu na Slovensku. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhuje provést dokazování listinnými důkazy, jejichž originály soudu předloží při jednání“. Žádné takové důkazy ale žalobce (jeho zástupce) krajskému soudu nepředložil a nepochybně ani předložit nemohl. Pokud by totiž bylo jeho tvrzení pravdivé, nemusel by předkládat žádné další návrhy na provedení důkazů, neboť v tom případě by mu plně stačilo zpochybnit fotodokumentaci pořízenou městskou policií po zastavení vozidla, na které se vynachází. Těžko by rovněž mohlo obstát i tvrzení, že žalobce daným místem v ten den projížděl dvakrát či třikrát, když měl být zároveň na Slovensku. Tyto skutečnosti si zástupce žalobce nejspíše uvědomil až dodatečně, a proto již důkaz o tom (zřejmě nějaké prohlášení kamarádů žalobce), že byl žalobce v ten den na Slovensku, z opatrnosti nepředložil. Krom toho, jak již uvedeno výše, zmocněnec žalobce při projednávání přestupku před správním orgánem dne 22. 4. 2015 nezpochybňoval, že by žalobce předmětné vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Skutečnost, že měřené vozidlo řídil žalobce, plyne i ze svědeckých výpovědí zasahujících strážníků M. T. a R.K. Žalobce je jako řidič uveden též v „Protokolu o dopravním přestupku“ a je zcela bez významu, že nemá podobu úředních záznamů známých jinak z činnosti Policie České republiky. Řidič je v něm identifikován jménem, příjmením, místem trvalého pobytu a datem narození, tedy naprosto dostatečným způsobem, aby nedošlo k záměně osob. Jak již pak uvedeno výše, žalobce neprokázal, že by nebyl tou osobou, která měřené vozidlo řídila a jež byla kontrolována. Z tohoto pohledu je zcela bez významu, že v „Protokolu o dopravním přestupku“ nejsou uvedeny doklady, na základě nichž byly tyto údaje zaznamenány. Ostatně podle § 51 odst. 1 správního řádu lze užít k provedení důkazů všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nebyly získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Důležitá je z pohledu uvedené námitky pravdivost učiněných zjištění, a tu se žalobci nepodařilo zpochybnit. Ostatně vymyká se zcela zásadě rozumnosti, aby byl policií lustrován někdo jiný jako řidič, než řidič samotný.

Tvrzení žalobce, že tedy měřené vozidlo neřídil, že jej řídila žena, která je rovněž zachycena na fotografiích, má proto krajský soud z uvedených důvodů za nepravdivé, důkazy vyvrácené. Obiter dictum lze k uvedenému dodat, že se krajský soud s obdobnou taktikou, spočívající v tvrzení, že žalobce kontrolované vozidlo neřídil, již v podání téhož zástupce setkal ve své úřední činnosti. Tehdy také však již další dokazování k této otázce prováděno nebylo, neboť se žalobce k účastnickému výsledku, k němuž byl zvláště předvolán, a při němž by byla srovnávána jeho podoba s podobou kontrolované osoby z místa kontroly na fotografiích, nedostavil (viz rozsudek nadepsaného krajského soudu ze dne 10. 9. 2015, sp. zn. 51A 6/2014).

Zcela obecně je koncipována rovněž námitka, podle níž „nelze vyloučit, že bylo vozidlo měřeno mimo obec či v těsné blízkosti konce obce. Pokud by tomu tak bylo, nemuselo by se jednat o přestupek.“ K námitkám tohoto typu, v podstatě spekulací, třeba uvést, že v přestupkovém řízení sice platí zásada oficiality, která znamená, že primárně důkazní břemeno je na straně správního orgánu, avšak pokud je tvrzení obviněného z přestupku některým z důkazů vyvráceno, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Žalobce však

v tomto směru neučinil nic a naopak v přezkumném řízení před krajským soudem bylo prokázáno, že k měření vozidla došlo hluboko na území města Havlíčkův Brod a v dostatečné vzdálenosti od značky omezující konec jeho území, kde platí pravidla pro provoz v obci. To ostatně nerozporoval ani žalobce pro případ měření rychlosti vozidla jedoucího z centra, což bylo v řízení prokázáno. Uvedená skutečnost je zřejmá i z uspořádání městské zástavby z internetové aplikace www.mapy.cz, jejíž konfrontace při jednání krajského soudu se žalobce, jeho zástupce, dobrovolně vzdal. Své tvrzení ale zejména nikterak neprokázal, např. fotografií.

Žalobce dále zpochybňoval porušení § 79a zákona o silničním provozu, konkrétně tu jeho část, podle které je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel výhradně na místech určených Policií ČR, přičemž postupuje v součinnosti s ní. Namítal, že v řízení nebylo prokázáno, že by policisté určili strážníkům k měření jakýkoli úsek ulice Mírová v Havlíčkově Brodě a z toho dovozoval nezákonnost měření rychlosti. K tomu krajský soud uvádí, že není třeba se v rozhodnutí zmiňovat o všech skutečnostech, které mají nějakou souvislost s rozhodovaným dějem, jsou-li jinak známy, osvědčeny, nikdo o nich v průběhu řízení nepochybuje, nenapadá je, a tak jako v dané věci, nejsou pro závěr o ní bezprostředně rozhodující (myšlen souhlas Policie ČR s měřením rychlosti na území města Havlíčkův Brod městskou policií). Nebývá ostatně ani obvyklé přistupovat a priori k práci orgánů veřejné moci s podezíráním, že vykonávají svoji pravomoc mimo zákonný rámec, na rozdíl od zástupce žalobce, pro něhož je to naopak zcela běžné, jak je krajskému soudu známo z jeho úřední činnosti. K tomu by zde mohl uvést nespočet jeho žalob v přestupkových věcech, není toho ovšem třeba, neboť jeho postupy a metody jsou již dostatečně známy v justiční sféře.

Ačkoliv ani tato žalobní námitka nebyla doložena ze strany žalobce konkrétními důkazy (viz výše), přesto o ní učinil krajský soud v rámci přezkumného řízení jasno. Ještě před jednáním dne 26. 1. 2017 opatřil od Městské policie Havlíčkův Brod kopii listiny ze dne 6. 2. 2014, adresované Městskou policií Havlíčkův Brod Krajskému ředitelství Policie kraje Vysočina, dopravnímu inspektorátu v Havlíčkově Brodě, obsahující žádost o vyjádření se k měření rychlosti motorových vozidel Městskou policií Havlíčkův Brod na pozemních komunikacích v intravilánu města Havlíčkův Brod, s výjimkou ulice Lidická a obchvatu města. Uvedený orgán Policie ČR odpověděl na tuto žádost dopisem ze dne 11. 2. 2014 s tím, že souhlasí s návrhem měření rychlosti strážníky Městské policie Havlíčkův Brod, a to v intravilánu města, tedy v jeho zastavěné části, do níž místo, kde k měření došlo, spadá. Žalobce se mýlí, pokud možnost takového to vymezení pro měření rozporoval, neboť pro nemá oporu v zákoně. Obě listiny pak byly předmětem důkazního řízení při jednání dne 26. 1. 2017, z něhož vyplynulo, že měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem bylo provedeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Zástupce žalobce na to namítal, že uvedený souhlas není podepsán ředitelem Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, s čímž spojoval jeho neúčinnost, a v tomto směru navrhoval doplnit řízení dalším dokazováním. Tento návrh byl však odmítnut pro nadbytečnost (důvody jsou již rozvedeny výše v části III. tohoto rozsudku), nehledě na to, že vzhledem k organizační struktuře Policie ČR byl npor. Mgr. D.H., jinak vedoucí Dopravního inspektorátu územního odboru Havlíčkův Brod, Krajského ředitelství Policie kraje Vysočina, oprávněn k vydání souhlasu s uvedeným měřením.

Lze tedy shrnout, že žalobcovy námitky nebyly oprávněné, když v dané věci nebyla vzhledem ke všem okolnostem případu nutná specifikace místa spáchání přestupku ještě směrem jízdy měřeného vozidla, neboť o něm nejsou žádné pochybnosti (ty vyvolal žalobce nepřipadným podkladem) a že z výrokových vět zřetelně vyplývá, kdy se žalobce daného jednání dopustil (dne 16. 10. 2014 v 11:22 hodin). Tento údaj je plně dostačující, neboť jednoznačně identifikuje okamžik a tím i místo spáchání přestupku žalobcem, vedle dalších údajů o něm. Z výrokových vět správních orgánů je rovněž zřejmé, jakým jednáním se žalobce protiprávního činu dopustil (rychlostí jízdy 64 km/hod. v místě nejvyšší povolené rychlosti 50 km/hod). Bezpečně bylo zjištěno vozidlo, kterým žalobce posuzovaný přestupek spáchal (vozidlo tov. zn. Volkswagen, reg. zn. ...). Současně z výrokových vět vyplývá i to, prostřednictvím jakého přístroje bylo protiprávní jednání žalobce zjištěno (rychloměrem ProLaser III PL-DOK I). Byl tak zcela jednoznačně a nezaměnitelně identifikován technický prostředek, který protiprávní jednání žalobce nejen zjistil, ale i zaznamenal. Výsledkem zasahujících strážníků bylo zjištěno, že toto měřicí zařízení bylo obsluhováno k tomu vyškolenou osobou. Z výrokových vět rovněž vyplývá i to, jaké právní předpisy svým jednáním žalobce porušil, resp. jakou skutkovou podstatu přestupku naplnil (ust. § 18 odst. 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. f/ bod 4. zákona o silničním provozu) a v neposlední řadě i to, jaká mu za toto protiprávní jednání byla správními orgány udělena sankce (pokuta ve výši 1.500,--Kč).

Za tohoto skutkového stavu věci se nebylo možno ztotožnit se žalobcem ani v tom, že by napadená správní rozhodnutí byla nepřezkoumatelná, jak tvrdí v žalobě.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení v dané věci vznikly, a proto o nich rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. 5. 2017

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
J. L.